

řitelka domáhala povolení exekuce k vydobytí výživného převyšujícího 2.474 Kč jakož i, pokud se jím domáhala povolení exekuce k zajištění výživného.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu v napadené části tak, že obnovil usnesení prvního soudu. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce uhrazovací k vydobytí splatného již výživného s poukazem k ustanovení § 6 odst. (3) zák. čís. 4/1931 a návrh na povolení exekuce zajišťovací pro předčasnost, ježto dřívějším usnesením k zajištění téhož nároku byla povolena zajišťovací exekuce do 30. září 1934, ačkoliv první z těchto důvodů povinný ani neuplatňoval v rekursu proti usnesení prvního soudu. Je zřejmé, že v rekursu musí býti udány důvody, proč se účastník pokládá za zkrácena usnesením, třebaže není třeba právního označování stížnostních důvodů (rozh. čís. 4432 sb. n. s.). Jde to najevo již z předpisů §§ 76 a 79 c. ř. s. a § 78 ex. ř. o obsahu podání, jímž jest i recurs. Nelze si z úřadu nadhazovati neuplatněné důvody stížnostní, pokud nejde o vady řízení, k nimž musí soud sám od sebe přihlížeti (na př. §§ 6, 477, 514, druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Podle zásady disposiční určují jen strany, o kterých nárocích a obranách žádají rozhodnutí soudu, a podle zásady projednací jest na stranách, by přednesly a odůvodnily své útočné a obranné prostředky. Tyto zásady platí i v řízení exekucním (§ 178 c. ř. s. a § 78 ex. ř.), pokud zákon sám nestanoví výjimky. Podle toho, co uvedeno, nebylo přípustné, by rekursní soud nevyřídil uplatněný stížnostní důvod o nedostatku oprávnění matky k vydobývání a zajišťování výživného pro dítě, a o případném snížení částek od 1. listopadu 1934, ale za to použil důvodu § 6 odst. (3) zák. čís. 4/1931, jež povinný neuplatnil. Tím nahradil soud sám, co účastník (dokonce právně zastoupený) neučinil, a tím se dotkl zájmů strany druhé. Druhá strana, vytýkajíc to, činí tak právem. Mohlo by se dokonce státi, že by stěžovatel ani nechtěl uplatnit určitý stížnostní důvod — ať již z příčiny jakékoliv — a že by mu soud takový důvod svým rozhodnutím vnucoval, což by odporovalo zásadám svrchu uvedeným. Nebylo tedy lze přihlížeti k důvodu čerpanému rekursním soudem z předpisu § 6/3 alim. zák.

Ježto však rekursní soud se nezabýval všemi námitkami rekursu proti usnesení soudu první stolice, jest zkoumati, zda snad tyto námitky nebrání povolení exekuce. Pokud se týče legitimace vymáhající věřitelky Anny K-ové tvrdí povinný, že Anna K-ová nebyla oprávněna navrhnouti exekuci k vydobytí a k zajištění výživného pro syna Felixe K-a, přehlíží však, že se notářským spisem ze dne 27. října 1932 zavázal platiti výživné pro dítě Felixe matce Anně K-ové do jejích rukou, takže tu nejde o nárok dítěte, nýbrž o osobní nárok Anny K-ové, třebaže s určením pro dítě.

Čís. 13868.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

U pracovního soudu nelze uplatňovati nárok z pracovního poměru proti dědicům zaměstnavatelovým, jimž byla pozůstalost odevzdána ještě před podáním žaloby.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, R II 486/34.)

Žalobou, zadanou dne 14. dubna 1932 na krajském soudě, domáhala se žalobkyně na žalovaných dědicích Františka P-a náhrady škody, ježto ji zůstavitel nepřihlásil k invalidnímu pojištění. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. **Důvody:** Jde o spor naznačený v §§ 1 a 2 e) zák. o pracovních soudech ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n., totiž o spor ze služebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklý mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, pro nároky vzniklé z příslušnosti žalobkyně k sociálně-pojišťovacímu ústavu, při čemž však věc nenáleží před obligatorní rozhodčí soudy sociálně-pojišťovacích ústavů podle zákona čís. 221/1924 sb. v doslovu zákona čís. 184/1928 sb. z. a n., ježto sociálně-pojišťovací ústav není tu stranou. Zákon ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n., nabyvší účinnosti dnem 1. ledna 1932, stanoví v §§ 1 a 4, že pro takové spory jsou výlučně příslušnými pracovní soudy, pokud se týče zvláštní oddělení okresního soudu pro spory pracovní. Pokud není pro soudní okres zřízen pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní, náležejí tyto spory podle § 42 zákona k věcné příslušnosti okresních soudů, ať již byla žaloba podána za trvání pracovního, služebního neb učebního poměru, neb až po jeho skončení a ať jest hodnota předmětu sporu jakákoliv. I příslušnost okresních soudů jest v těchto případech výlučná a dobrovolné podrobení se příslušnosti jiných soudů nemá právní účinky. V souzeném případě byla žaloba podána dne 14. dubna 1932, tedy již za platnosti zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. Z toho je patrné, že krajský soud, který tuto rozepři projednal a o ní mezitím rozsudkem rozhodl, byl pro ni nezhojitelně nepřislušný, jeho rozsudek i s předchozím řízením jsou proto zmatečné podle § 477 čís. 3 c. ř. s., k čemuž bylo z úřední povinnosti přihlídnouti (§§ 471 čís. 7, 494 c. ř. s.), i když zmatečnost v odvolacím řízení nebyla vytýkána.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nehledě k použitému důvodu zmatečnosti, o odvolání podle zákona jednal a rozhodl.

Důvody:

Předpokladem věcné příslušnosti pracovního soudu jest, že jde o spor mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem (§ 1 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.). Pro příslušnost pracovního soudu nestačí, by spory z pracovního nebo služebního poměru jen vznikly mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, nýbrž se vyžaduje, by též v době, kdy jsou vznášeny na pracovní soud, mezi těmiž osobami trvaly (sb. n. s. čís. 12.611). V souzeném případě domáhá se žalobkyně žalobního nároku proti žalovaným jako dědicům po za-

m ě s t n a v a t e l i Františku P-ovi, kteří podle nepopřeného přednesu žalobkyně se k pozůstalosti Františka P-a, dne 27. ledna 1931 zemřelého, přihlásili bez výhrady soupisu a jimž odevzdací listinou ze dne 26. června 1931 (t e d y j e š t ě p ř e d p o d á n í m ž a l o b y) byla pozůstalost odevzdána. Odevzdáním pozůstalosti přešel závazek Františka P-a na dědice (§§ 548, 797, 819 obč. zák.), a ačkoli se generální sukcesí co do obsahu povinností nic neměnilo, změnil se přece její podmět a to rozhoduje o příslušnosti, ježto v době zahájení rozepře již nešlo o spor mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, nýbrž o spor mezi zaměstnancem a právním nástupcem zaměstnavatele a příslušnost pracovního soudu pro nároky a závazky z pracovního nebo služebního poměru se nerozšiřuje převodem závazku na jeho přejímatele.

Čís. 13869.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z.a n.).
Zákon předpokládá v § 11 kromě priority, že užívání jména atd. jest po právu.

Každý má právo voliti si libovolné označení svého podniku a užívá ho po právu, když tím nezasahuje do práv jiných soutěžitelů.

Žalobce jest oprávněn domáhati se zdržení závadného stavu, třebas žalovaný prohlásil, že neobnoví původní stav, jež již odstranil důsledkem prozatímního opatření.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv II 131/33.)

Žalobce, obchodník v Praze, měl v Brně v Kobližné ulici od podzimu 1930 závod označený zevně »Cravat Club«. Žalovaný otevřel si v srpnu 1931 v Brně v Kobližné ulici poboční závod, jež označil zevně »Clou Cravats«. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by se ve svém obchodě s kravatami a s límci v Brně, Kobližná ulice, zdržel zevního označení »Clou Cravats« a by odstranil závadný stav. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Základní námitkou žalovaného, kterou i v odvolání nejvíce zdůrazňuje, jest, že žalobce neprávem používá ve svém obchodním podniku označení »Cravat Club«, protože označení to budí dojem, že jde o obchodní společnost a nikoliv o kupce jednotlivce. Odvolatel poukazuje k tomu, že žalobce, kdyby byl protokolován, nesměl by vzhledem k čl. 16 obch. zák. označení »Cravat Club« užívat i a, co není dovoleno kupci protokolovanému, tím méně může býti dovoleno kupci neprotokolovanému, nehledíc ani k ustanovení § 49 čís. 5 živn. ř., kterým jest výslovně každému živnostníku zakázáno používatí přídávku naznačujícího společenský poměr. Odvolatel proto míní, že žalobce neužívá označení »Cravat Club« »po právu« ve smyslu § 11 odst. (1) zák. proti nekalé soutěži a že se proto nemůže domáhati ochrany tohoto nezákonného stavu zdržovací a odstraňovací žalobou podle § 11 cit. zák. Odvolací soud považuje tento právní názor odvolatelův za mylný. Ustanovení § 11 odst. (1) cit. zák. nemá na mysli formální, nýbrž hmotněprávní oprávnění ohroženého soutěžitele k užívání označení jeho podniku. Skála na str. 162 v té příčině uvádí: »Každý má právo užívatí ve ve-